

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost

april 2020

KAZALO

POEZIJA	5
Patrik Kolar	6
<i>Štirje letni časi</i>	6
Tjaša Breznik	7
<i>Včerajšnja metamorfoza</i>	7
<i>Samozadostna</i>	9
<i>Redčenje soka</i>	10
Urša Majcen	11
<i>Razrasla se bom</i>	11
<i>Moji moški</i>	12
<i>Ti</i>	13
Nela Poberžnik	14
<i>Mah</i>	14
<i>Cenzura</i>	16
<i>Presek</i>	17
Kristjan Rakar	18
<i>Pesem enodnevnica</i>	18
Nik Škorjanc	19
<i>Gneča v tvojih očeh</i>	19
Uršula Hrastar	20
<i>Živalska</i>	20
Ema Odra Raščan	21
<i>Spanische hofreitschule</i>	21
<i>Prostor A</i>	22
<i>Prostor B</i>	23

Katarina Ferk	24
<i>Žafran</i>	24
<i>Aronije</i>	25
<i>Sreča</i>	26
PROZA	27
Rok Gominšek	28
<i>Super dan</i>	28
Sandra Erpe	30
<i>Kako je bilo v Parizu</i>	30
Hana Bujanović Kokot	32
<i>Poljub na čelo</i>	32
<i>Ciprese in limone</i>	34
Aleš Oblak	36
<i>V petek zvečer v živo</i>	36
PREVODI	48
Giacomo Scotti (prevedla Mojca Petaros)	49
<i>Živel sem</i>	49
<i>Kaj bi rekel, oče</i>	50
<i>Drugačen</i>	51
B(R)LOG	52
Literarna lekarna	53

POEZIJA

Patrik Kolar

Štirje letni časi

Vonj pomladi
v majskem zraku
diha skupni sen.

Julijske noči
z roko v roki
krepijo dvojino.

V mokrem listju
november vsrkava
večje vprašanje.

Decembrski Orion
napolni posodo
dvojnega spomina.

Tjaša Breznik

Včerajšnja metamorfoza

če v avtobusu ne gledaš sedežev
ampak pogleduješ ven v glave stavb
si za trenutek v neznanem mestu
in v trebuhu se ti zvrtniči poceni vino
iz tetrapaka stara si spet sedemnajst

ženska pred tabo te s pogledom
seka na pol
pod očesom ji trza mišica
ta mišica skoči vate in ti izcuza
to za kar si spala danes

če se usedeš na kolo
in mu ne delajo bremze je spet november
in ti znova ogrožaš svojo suhljatost
v ogledalu ki kaže le zgornji del telesa
roke in joške
so ti izstopila rebra
naredila zvok tolkala ko si se pobožala po njih

ženska te s pogledom obloži
s težkim materialom
postaneš vreča postaranih gledaliških kostumov
odnese te snažilka
ki pospravlja za premierno predstavo

te položi pred vhod
ni možnosti posvojitve
v tem mestu je prepovedano
brskati po smeteh

Samozadostna

pišem v fižolova zrna
ko jih popražim
vse diši na isti način
po kurkumi in popru
vsak dom ima omejeno zbirko začimb
zato se vedno pogrevajo iste župe
fižol je odličen za prebavo
skozi prdce izgineva duša
ki te sili da svet zapolnjuješ s črkami
po takem principu grejo dnevi v tri krasne
skos in skos hoja v trgovino po wc papir

Redčenje soka

vonj oškropljenih citrusov
me pričakovano pomirja
in je skladen s sesanjem preproge
redke resnice so kakor preredki lasje
in postajajo še redkejše

z roko se podrgnem po obrazu
in naredijo se mi izpuščaji
z roko s katero sem
trgala oškropljeni citrus

morda ne moremo dobro vzgajati otrok
morda ne moremo dobro vzgajati sebe
preveč je vsega
in to vse vzgaja namesto nas

po hodnikih medtem delijo mediteransko sadje

Urša Majcen

Razrasla se bom

razrasla se bom kot bršljan
da bom polnila ulice
ceste
parke
moje vitice bodo prepredale strehe
in listi bodo rumeneli z zimo
razrasla se bom po gozdovih
sadoxnjakih
nabrežjih
da bom posedala po klopicač
in plezala po starih deblih
razrasla se bom kot bršljan
pokrila svet z vsem svojim zelenjem
takrat bom
tako velika da me ne bo več nikjer

Moji moški

moji moški so iz papirja
trgajo se mi po snu
in plezajo
po robovih moje postelje
držijo se mojih nog
zjutraj jih
utapljam v kozarcu vode
potem me strašijo v lužah
in z odsevov šip
moji moški so iz papirja
na njih ugašam cigarete
in oni padajo z mano v praznino

Ti

ko so izklopili elektriko
sva se bala
da ne bova mogla več spati
zato sva ugasnila luči
in se pretvarjala
da ne opaziva razlike
predstavljala sva si najina obraza
prisonjena tesno ob vratih
prisluškovala sva
zvoku poljubov ali stopinj
prepovedala sva si dotike
in potem sva molčala
da si ne bi slučajno izdala resnice
in ugotovila
kateri od naju je pozabil plačati račun

Nela Poberžnik

Mah

Ne znam izgovoriti ne
ne znam izgovoriti da
brnim kjer me ni
tvorim luže
lepo izgledam
kadar padam
obsojena na pomlad
bela
skoraj modra
s sladoledno žlico
te bašem iz organov
ker te ni
kjer me ni
čakala sem
na ruševine forme norme
ovir zidov
alkohol je moja kri
jezus jo odobrava
pljunem ti v oči
da me okusiš
iluzijo nesubstanco
zrkla zrkla
nosim v naročju
vsaka zenica tisoč zgodb
neresničnih morebitnih

scenariji da ne sanjam
da plujem med smeti
kjer te ponovno zaznam
s senzorji abstinencijske krize
surovo mi odrgneš povrhnjico
lubje in mah.

Cenzura

A ni čudno
kako gledaš
skozi svoje okno
druga okna
a ni čudno
da so okna
da ne slišiš
skozi njih drugih
ki so tam
in umirajo.

Presek

Razkolje zunanost
iz tebe vstane zver
povzdigne se na vrh
in ti strmoglaviš v
samokaznovanje
potem ti reče
da nimaš
samorefleksije
svet boli
kot mraz
te raztrga
objame ti srž
zaduši dih
ovijalka robidnica
vsa tema te zagrne
v milisekundi
prebode pljuča
organe stene žil
židka notranjost
ne pronica
skozi ozke luknje
mehur na nebu
kot jez
zadržuje
nespodobno
resnico
pretvarja v šifre
x36jeb.eno09

Kristjan Rakar

Pesem enodnevnica

Moj strah
je v globini
mresta očesja
muhe enodnevnice
pred tleskanjem kazalcev
ki nad naju vlečejo večer
pa imava še tolikokrat nekaj za postoriti!
pa vseeno raje ždiva
v kotu nepremična
da nisva v napoto
velikim ljudem.

Nik Škorjanc

Gneča v tvojih očeh

ko pogledam

tvoje

OČI

vidim

modro

nebo

z oblaki

in

letečimi pticami,

močnim soncem

in

njegovimi žarki

A SE TI NE ZDI

DA

JE V TVOJIH

OČEH

GNEČA?

Uršula Hrastar

Živalska

Ko bom stara, bom imela lisico in krokarja.

Pisala bom basni.

O zvitosti in prekrokanih nočeh.

In imela bom krta.

Kriv bo za vse luknje.

Na vrtu in v spominu.

EMA Odra Raščan

Spanische hofreitschule

sprašujem se, ali so konji žalostni
in definitivno vem,
da niso bili
ustvarjeni za cesarske igre
globoko dihajo, celo sopihajo
morda so utrujeni
ali pa zadeti
pravzaprav ne vem, kaj dosti o konjih,
vem pa, da bom zapustila prostor,
kjer jim je bilo ustvarjeno življenje,
ki jim ne pripada,
po katerem niso nikoli hrepeneli
pravzaprav si ga niso želeli,
sploh niso vedeli, da obstaja
dokler jih niso
kar tako
pospravili sem
in zdaj sopihajo
od utrujenosti
ali pa so zadeti
v vsakem primeru
pa me še kar zanima,
ali so konji žalostni

Prostor A

Izza vogala

me pogosto kliče

tišina

s hecnim imenom.

Rada pripoveduje zgodbe o onih

tam in nas, ki

smo malo bližje.

Včasih sem se v

odgovor več pošalila

(nekaj vicev je bilo

celo na moj račun),

zdaj vse jemljem

resno in stavba,

v kateri živim,

je siva.

Prostor B

Dragi me ljubi
dovolj,
da me pokliče
'ti, ki si tu
z mano'
spoštujem ga
do te mere,
da z nasmehom
odgovorim
'midva, ki si
deliva
ta prostor'
sobivava v mestu,
ki je obema tuje,
in ga poznavata
kot
'to, ki je ob
in okoli naju'
spremlja naju
nežen veter,
ki zašepeta
'na tem kraju
smo vsi tuji'

Katarina Ferk

Žafran

izginjam med ognjenimi valovi rdečih mesečin v zvezdnatih potokih slanega vonja na konici jezika in vem da smo najbogatejši na trpki zemlji majhnih stvari ki so v resnici velike kot šepetajoča mehkoba sonc pod še-nedolžno kožo ter vedra pravkar izluščenega fižola v katere mravljinčasto potopim dlani naslednjega jutra ko bo sreča živela pod golopetnimi mladiči v razbeljenem pesku bakrenih cest

Aronije

sladek kot črno brezno aronije se plaziš po moji lobanji s parazitskimi kremplji
lupiš povrhnjico živega mesa in žgeš še tisto kar je ostalo od prejšnjega
poletja

utapljam se v modrem vinu goltam prah zvezd v votli jablani kraljice trupel
namesto sanj sence sviloprejk pletejo pajkaste mreže morastih zgodb iz
črnila

nevidna neslišna nesvoja goltam ostre črepinje srebrnih jezikov vsevednih
v špranjah skrivam upanja na medene mehkode

ptic

včasih so pristale

na jeziku

včasih

kot otožnost

volkov

obtežijo s svincem srca mesečine in niso več varna pristanišča
razburkano skalnatih neviht ki nosijo trupla prejšnjih deklet
nikoli ne bodo zrasla v ženske grenko toplih oči iz mrtvega brezna

Sreča

na dnu kozarca

brezoba mesečina

odnaša sanje

PROZA

Rok Gominšek

Super dan

Redko sem hodil v šolo, oktobra pa sploh skoraj nikoli. Preprosto nisem zmogel. Govorili so, da sem depresiven, toda nisem se, nisem, spravil k zdravniku.

Zakaj nikoli nič ne počnem, se sprašujem, ko se končno vstanem iz postelje in kadim prvi čik.

(Sovražim čike.)

Po čiku se primajem v kopalnico in ves čas razmišljam, kako mi je slabo ter o prekletem zamašku zobne paste, ki ga moram odviti in zaviti.

Po tem hudem naporu si v kuhinji natočim kozarec vode, se naslonim na podboj vrat in ga spijem.

Kaj naj zdaj počnem, si mislim? Ma nič, grem na čik.

Skadim tisti drugi čik. Sploh mi ne paše, toda minile so tri minute, kar pomeni tri minute manj do spanja. (Jo, zvečer moram še na trening.)

Na eks spijem še liter vode. Camelke mi vedno osušijo usta.

Kaj naj zdaj počnem? Ma ne morem nič, zgrudim se na posteljo in se privijem k vzglavniku. (Jo, zvečer moram še na trening.)

Slabo mi je. Obrniti se moram na levo stran, po tekočini moraš vedno ležati na levem boku. Še pol minute, pa se bom. (Sovražim ležanje.)

Kaj naj zdaj počnem? Lačen sem, a vase ne bom spravil niti grizljaja.

Bi šel gledat kako serijo? Mogoče že stopetintridesetič ameriško Pisarno.

Ma nič, grem na čik. Ali pa ne, grem si skuhat kavo, kako bo prijala po čiku, vrhunec dneva.

Mama je kupila avtomat za kavo, potem ko sem v enem od navalov melanholije rekel, da je moja življenjska želja avtomat za kavo. Blagor ji, najboljša mama.

Kot vedno sem si skuhal najmočnejši dvojni espresso z najmanj tekočine.
(Fak, kako mi je slabo, ko samo pomislim na čik, sovražim čike.)

Grem na čik. Minejo tri minute, jebiga.

Potem spijem kavo. Najraje imam, ko jo srkam tudi do dve uri. Zadnje čase mi to ne uspeva, spijem jo v dveh požirkih. (Kofein!)

Kaj naj zdaj počnem? Kavo sem spil, torej moralo bi biti boljše. Ah, Dinner Party epizoda Pisarne, druga ne morem. Gledam 21 minut, potem se spet zgrudim v posteljo, se privijem k vzglavniku in čakam na boljše čase. (Sovražim ležanje.)

Jutri imamo test v šoli, kemijo. Če bi si pogledal za eno urco snov, bi zadostovalo za kakšno trojko. Nič si ne pogledam, tako se zjutraj ne bom mogel vstati. (Jo, zvečer moram na trening.)

Ležim bogve koliko časa, nato vzamem v roke telefon, odprem Google Chrome. V zgornjo vrstico vpišem n, samodejno mi izpiše nogomania.com. Upam, da ne bo kakšnih novic o Manchester Unitedu, verjetno bodo slabe in mi bodo pokvarile dan. (Zaenkrat imam res super dan.)

Nič o Manchester Unitedu. Real ima težave s poškodbami, Barcelona je v krizi, Chelsea išče novega levega bočnega branilca.

V zgornjo vrstico vpišem r in grem na rtvslo.si. Aha, spet neka nova bedna afera v slovenski politiki, Dončić tokrat brez trojnega dvojčka, nobene nove recenzije filma ali knjige. Drugo me res ne zanima.

Grem na čik, popoldan tako ne bom smel, da me ne zavoha trener. (Jo, na trening moram.)

Sandra Erpe

Kako je bilo v Parizu

stopala sem po gnilem, mlačnem listju in opazovala, kako se kaplje zlivajo s tlemi kot na barjanski cesti, kam izginjajo napisi, ko se zarosijo šipe in nanje načečkaš trenutne misli,

kako je beton po nalivu solzen in ves sluzast od jedkih kapelj, in kam – z vsako izmed njih –

izginja vse bolj razmočeno mesto. nekje med supermarketom, smetnjakom in sivimi bloki, ki so morali biti pred leti rumeni (potem sta jih umazala zrak ali žalost, kdo bi vedel), kjer sem se med nalivom pomotoma znašla, je ždela zdelana spominska plošča; želela me je prepričati, da je na stopnicah pod njo natanko sto tri leta pred menoj – torej preden sem se od bolečin zvijala na klopi pred sprejemno ambulanto v porodnišnici, po hitrem, standardnem pregledu dobila klistir in že čez štiri minute iz telesa nenadzorovano izločala tekoče blato, kot da gre za nekakšno 'kdo-bo-prej-napolnil-školjko' tekmovanje, nato nadaljnjih šest ur skorajda hiperventilirala ob krčenju maternice, dokler nisem devetnajstega decembra ob 5.27 na svet končno potisnila svojega prvorojenca – italijansko dekle v skrajni bedi povrglo drobceno deklico.

prvič sem jo iskala štiri ure, saj sta bili inicialki E. P. vklesani le v vazo, ki je krasila njeno pročelje (priimka Lamboukas takrat še nisem poznala); morda sem upala, da bo iz zemlje prodrlo grleno petje – da mi bo zaupala, kako ničesar ne obžaluje in zakaj se je po evropskih in ameriških turnejah kljub vsemu vračala v zanikrno dvajseto okrožje, le nekaj ulic stran od stopnic, kjer stojim, in naposled za vedno ostala.

namesto tega me je med obiskom galerije, kamor sem se zatekla, da bi končno pobegnila pred dežjem in najbrž še bolj pred retoričnimi vprašanji, ki

so se srbeče nagnetla tik nad obrvmi, da je peklo in dražilo misli, presenetil tvoj klic – tako sva se pravzaprav spoznala – in že slabe tri mesece kasneje sem ti ob ledenem čaju zaupala, da sem nekje med ležanjem na prašnih vzmetnicah v hotelih z dvema zvezdicama in odkrivanjem predragih francoskih sladici zanosila. razveselil si se bolj kot moj oče (novico si slišal pred njim!) in se pošalil, da je dojenje kontracepcija, ki ne deluje vedno – hvala bogu! – zato imaš štiri čudovite hčerkе in ženo, ki mirno stojijo pred kapelo, jaz pa se nemarno obotavljam, ker jih bom danes končno spoznala. segla jim bom v roko in nerodno izdabila; moje iskreno sožalje. potem bom stopila mimo, v vežico, prijela vejico in te z nekaj kapljicami oškropila; nasmehnila se bom pozlačeni posodi (na njen ne bo inicialk, niti pisem zapoznelih oboževalcev) in pomislila, da si me ob najinem prvem srečanju, namesto za ime, najprej vprašal, kako je bilo v Parizu.

Hana Bujanović Kokot

Poljub na čelo

Otrok, star približno sedem let, zvit v klobčič leži na postelji, starejši najstniški brat ga objema in mu z dlanmi prekriva ušesa. Iz sosednje sobe se sliši kričanje. Hlipajoč ženski glas in globok moški. Prepirata se.

Jutro je, mlajši otrok se odpravlja v šolo, mama mu pripravlja sendvič. Ko konča, mu v dlani položi škatlo z malico in se skloni, da bi ga poljubila na čelo, a se zdrzne, ko zasliši očetov glas. Zamenjati je treba baterije v daljincu. Ne poljubi ga, skoraj steče k predalu po baterije, nato pa k očetu v dnevno sobo. Otrok se ne ozira, malico pospravi v torbo in se odpravi v šolo. Po ulici hodi sam. Gleda v tla, a vseeno sliši vedre glasove otrok, ki se po dolgem vikendu spet srečujejo. Na šolskem dvorišču je še več otrok. Dvigne pogled, da se ne bi zaletel, in se zagleda v par, mora biti bratovih let, ki se poljublja pri steni ob vhodu. Hitro pogleda stran. Blizu njega se dve dekleti prepirata. Ob zvišanem tonu ga zmrazi. Spet se zazre v tla in hodi naprej. Na vse skupaj hitro pozabi.

Ko pride domov, se poskuša čim tišje sezuti, da ne bi predramil očeta, potem sede za jedilno mizo in se loti domače naloge. Medtem ko piše, se odprejo vhodna vrata in domov pride starejši brat. Mame še ni. Otrok se ne premakne s stola in nadaljuje z nalogo. Brat sede za mizo nasproti njega in molče čaka, da dobi njegovo pozornost. V pričakovanju novic iz šole mlajši brat radovedno dvigne pogled. Brat ga gleda žalostno.

Njun pogovor je zamolkel, sliši se le šepet, mlajši brat odkimava. Na koncu se zaslišijo bratove starejše besede »... ne zmorem več.« Mlajši brat odkimava, a ne reče ničesar. Starejši brat počasi vstane, stopi okoli mize, objame mlajšega. On zdaj joka. Starejši počepne, da je bližje mlajšemu, nato mu poljubi čelo.

Naslednje jutro mu malico pripravi brat, poljubi ga na čelo. Mlajši ve, da odhaja v dijaški dom, da ga zapušča. V šolo spet hodi sam. Pri malici najde listek z bratovo telefonsko številko in naslovom dijaškega doma.

Ko pride domov, se starša prepirata. On tiho zleze na posteljo. Listek, ki ga je našel pri malici, izvleče iz žepa in ga skriva v prevleko posteljnine. Ko konča nalogo, se starša še vedno prepirata, sliši razbijanje stekla. Na postelji se zvije v klobčič in si prekrije ušesa.

Zvečer je stanovanje prazno. Tudi ko oba starša odideta, si še nekaj časa prekriva ušesa, za vsak slučaj, potem počasi vstane s postelje. Ne ve, kaj bi počel. Nekaj časa se sprehaja po stanovanju, pogleda, ali je v hladilniku kaj hrane, a so tam le pivo in ostanki včerajšnjega kosila. Na koncu sede na sedežno pred televizor. Najprej gleda v ugasnjen zaslon, potem vzame daljinec in prižge televizijo. Preklaplja med kanali, na vsakem se za nekaj časa ustavi, potem obupa. Ko televizijo že skoraj ugasne, na nekem kanalu postane za trenutek dlje kot na ostalih. Dva odrasla se prepirata. Ona joče, on krili z rokami, pesti ima stisnjene. Deček se počasi nasloni nazaj in odloži daljinec, oči pritrjene na zaslon.

Ciprese in limone

Njegovo stanovanje preplavljajo vonjave, ki jih ne poznam, tako močne so, da jih lahko čutim celo na konici jezika. Z obema dlanema se oklepam njegove podlakti in mu zvesto sledim v upanju, da se ne spotaknem. Ko me posede na visok barski stol z obloženim sedalom, se z obema rokama oprimem roba mize in ne premaknem. Glavo nagnem rahlo nazaj in si vzamem trenutek, da zaobjamem vse, kar se dogaja okoli mene. Kuhinja mora biti pred mano, saj od tam v moj obraz udarja vlaga prepletена z vonjem pečene ribe in česna, na svoji levi slišim odpiranje hladilnika in tik za tem njega, ki tiho preklinja.

Začutim rahle mravljinice v prstih, ki se še vedno oklepajo jedilne mize in popustim prijem. Z obrazom sledim zvokom njegovih gibov in začutim piš vetra, ko odpre okno. Pustim, da hladen zrak udari ob moje priprte veke in vdihnem morje, ki pride z njim. Ko kuha, si žvižga. Slišim šumenje copat, ko se premika po kuhinji, preprostost in naglost gibanja izda, kako dobro pozna prostor okoli sebe. Kako domače se počuti in kako zelo zaupa svojim čutom. Dolgo je bilo, odkar sem se počutila domače. Ne zaznam, kdaj se obrne proti meni. Svojo dlan položi na mojo, drugo pa mi privzdigne, vanjo potisne vinski kozarec in jo počasi vodi k mojemu obrazu. Vdihnem vonj s priokusom mandlja, čutim, kako moja lica pordijo, kar potrdi tudi njegov smeh. »Pinot,« reče. Poskusim skriti naježene roke in rahel drget spodnje ustnice. Kozarec ponesem k ustom in ga počasi nagnem, pustim, da okus belega vina za trenutek obstane na mojih ustnicah, preden jih počasi obliznem. On se vrne nazaj h kuhi. Spet žvižga. Zrak prežame vonj peteršilja, ki se širi hkrati z zvokom sekljanja, slišim, kako na pult položi posodico in z nožem z deske spraska nasekljan peteršilj. Ponovno odpiranje steklenice, slišim, kako pokrovček pade po tleh, on zakolne. Glavo spet nagnem nazaj, lasje mi padejo z ramen in veter mi vonj s štedilnika ponese naravnost v nosnice. Preden se zavem, kaj se dogaja, on stoji poleg mene, čutim njegov dih na

mojem licu. Njegova dlan počiva na mojem stegnu, ko diha, prepoznam vonj česna in vina, ki sem ga malo prej okušala. Počasi se obrnem proti njemu, previdno, saj nisem prepričana, kako daleč je. Ko obmirujem, se s konico svojega nosu dotikam njegove. Zdaj vonjam tudi njega – tisti parfum, s pridihom cipres in limone, ki mi je bil tako všeč že prvič, ko sva se srečala. Z jezikom na spodnji ustnici iščem še zadnje sledi vina in pustim njegovi sapi, da uide v moje nosnice. Telesu pustim, da se sprosti in zaupa njegovemu prijemu. »Riba je pečena. Boš tržaško omako tudi?«

Naenkrat nisem več lačna. Doma sem.

Aleš Oblak

V petek zvečer v živo

Konvencionalna modrost staršev generacij X in Y je, da vsi zdravi mladeniči in mladenke morajo sem ter tja iti ven in ga zažurati.

Krvna osveta: "Star črnogorski in hercegovski sistem krvnega maščevanja, katerega osrednji del so bili boji na nož."

Fifi ni imel nikakršnih meditativnih aspiracij po nirvanah ter višjih resnicah. THC je nanj imel preprosto tak učinek. Njegovo telo je zanj postalo nekaj oddaljenega, nekaj tujega, naključne točke v svetu pa so nase prikovale njegov pogled, da so bile za nekaj dolgih minut, razpotegnjenih v nenavadne večnosti, edina reč v vesolju. Vsi zvoki okrog njega so zbledeli v bel šum. Ostali impulzi pa so postali le ščegetanje na skorji njegovih možganov, oddaljeni kakor ulični klepet v tujem jeziku, prej nadloga, kakor sli iz resničnosti.

S čelom je slonel na hladnem steklu okna. Podeželje je minevalo okrog njega. Vsa trdovratna podrast ter razpadajoče kolibe, vsi zarjaveli sodi, zapuščeni ob cesti. Pa kapelice in partizanski spomeniki, infrastruktura, ki je trohnela, pokala, razpadala. Opazoval je Vladovo majico, črno-belo, ki ji ne bi ravno mogli reči havajska, saj belina sredi teme ni bila oblikovana v cvet. Prej v mandalo. V avreolo vzorcev, ki so se zanj počasi začeli vrtinčiti in odpirati. Oblike, ki so rojevale oblike. Spirale in vijuge, iz katerih so se izvijale nove krivulje. V tistem trenutku je bilo to vse, kar je zanj obstajalo. Ples oblik in monokramatike, v katerem je videl skrivno dinamiko vesolja, ki je bila v tistem trenutku tako presunljiva, da mu na kraj pameti ni padlo, kako nagražna je bila srajca v resnici.

Glasba je bila nenavadna, je ugotavljal Fifi. Mehanska. Sinkopirana. Spominjala je na hrup, kovinski šum, ki se je v nenavadnih zvočnih kaskadah

povezal v srhljivo melodijo. Zaradi glasbe se mu je zdelo, da je vse črno-belo. Z velikimi kontrasti. Da je tema goltala svet, kot so oni nekaj trenutkov prej šilca jegra.

Vladu ni bilo zares ime Vlad. V njegovi družini so bili potomci Nemcev, ki so pred drugo svetovno vojno živeli tu v enklavah skritih globoko v gozdu – oaze germanske civilizacije sredi neokrnjene narave, ki so nenadoma, nepojasnjeno izginile. Sleherni zapiski o njih izbrisani. Njegovo resnično ime je bilo F. Stein in nekdo, ki je imel nekaj malega znanja o gotski književnosti, mu je že ko so bili otroci zadal nadimek Vlad. Kakor Vlad(islav) Drakula. Ime je bilo primerno, saj je bil rojen z rojem maternih znamenj, katerih število je bilo za približno četrto potenco večje od števila zvezd v Mlečni cesti. Njegove prsi so bile kot negativ nočnega neba. Ker ga je bilo že od malega groza reči, ki so bile izven njegovega nadzora, kakor potencialna svetovna vojna ali pa nenaden izbruh supervulkana, se je z vohunsko previdnostjo ogibal sončne svetlobe. »Kožni rak,« si je rekel šaljivo, »ni več v modi.« Od malega je ves čas hodil okoli v srajcah z dolgimi rokavi, četudi je sonce zunaj talilo asfalt, kaplje znoja pa so se kakor tekoči pirsingi lesketale na njegovem čelu. In tako je bila njegova koža tistega osupljivo belega odtenka, ki ga ima mleko ali jogurt. In bila je tudi približno tako mastna. Debeli mozolji so se svetili sredi tega belega vesolja, kakor rožnate zvezde, tik preden se sesedejo same vase.

Diana je dregnila Fifija med rebra, da se je čez nekaj dolgih trenutkov, ki jih je električni dražljaj potreboval, da se je prebil skozi njegovo kemijsko zamašeno telo, trzaje prebudil iz transa Vladove majice, v kateri je ravno začel razbirati nekaj o mračnem pomenu simbolov na bankovcih ter se počasi, kakor da je plaval v blatu, obrnil proti njej. Njeno tanko, shirano telo je bilo zverženo samo obse v pozi, ki je bila nedosegljiva moškemu telesu. Njena dlan je lebdela v avtomobilskem prostoru med njima, v njej, med njenimi prsti, črnimi pod nohti, pa je temno tlel džoint.

»Dokler smo še mladi, Fifi,« je rekla skoraj zanesljivo šaljivo, ampak z glasom, katerega ostrina ga je vedno pretresla. Njen pogled je bil ozek, omračen s senco njenih zvitih obrvi, ki jih je vedno skrivala pod tančico. Modna muha iz 20-ih, ki jo je odkrila pred kratkim. Nosila je svilene tančice in šale, ki so pod sabo izolirali vso toploto njenih možganov. Svoje krive zobe je zvila v nasmešek, ko je njegova možganovina naposled le registrirala, da mu podaja smotko in jo je, skladno s starimi zakoni pušenja, sprejel.

»Daj mi še enkrat razloži, pliz,« je po nekaj trenutkih zavzdihnil Vlad, ki je srebal pivo iz pločevinke. Neka ponarejena znamka, ki so jo v veleblagovnicah prodajali kot nadomestek uglednega belgijskega piva.

»Hočeš slišati nekaj res kulskega?« ga je vprašala Diana, medtem ko se je Boris "Starboard" vznemiril ter z vojaško jezo, ki jo je pobral nekje med vajami iz plazenja po blatu ter zaporednim postiljanjem postelje (cilj je bil, da je bila rjuha tako napeta, da se je kovanec odbil od njene površine), začel Vladu razlagati, kaj točno je bilo zlo neoliberalizma – nekaj o čezoceanskih pogodbah in privatizaciji naravnih rodbin. Fifi je namrščil svoje čelo, kakor da bi vijuge v njegovi koži lahko vznemirile z dimom nasičeno ozračje, da bi vibracije razprle plasti megle in bi lahko razbral poteze na njenem obrazu. Ni bil prepričan, ali je bila navdušena ali ga je kanila spet mahniti pod rebra, ker je predolgo cuzal dim iz džointa.

»Veš, kaj je leksikologija?« je vprašala. Nekaj je zamomljal v odgovor.

Diana je bila ena tistih ljudi, ki so z nečloveško strastjo požirali zapiske s suhih strani knjig. V Avstriji je zaradi bogsigavedi katerega razloga študirala primerjalno germansko jezikoslovje in vsakomur, ki je bil pripravljen poslušati, je s svojim akustično jeklenim, zamaknjenim glasom (kakor da je zaradi svoje metalčnosti vibriralo na neki drugi frekvenci, kjer se navadno niso sestajali človeški glasovi) razlagala o Grimmovem zakonu ter velikem vokalnem premiku.

»Pravi, da jezika ne sestavljajo besede, ampak serije besed, ki izberejo druga drugo,« je razlagala Diana. Fifiju so se dotlej vsi glasovi zdeli počasni,

razpotegnjeni, kakor bencin na vodi, lesketajoč in oljnat, počasen in nesnoven.

Fifi in Boris sta bila trdojedrna mamojebca. Vsaj tako sta si rada domišljala. Ampak vsak drugačne vrste. Boris, kakor je bil Fifi prepričan, odkar ga je videl kot štirinajstletnika razbiti čeljust nekemu težaku s faksa, je bil nevaren. Imel je zlato srce – o tem ni bilo dvoma. Ampak vseeno je bil nevaren. Treniral je kempo in brazilski ju-jitsu. Bil je neopevan zlati deček MMA scene, ki je skrival svoje mišice in je razkril svojo tehnično živalskost le na večere polne prepitega alkohola, ko je bilo treba utišati kakšnega kretena. Navadno so bile to mestne srajce. Mulci iz industrijske cone, ki so trenirali aikido.

»Aikido?« je odvrnil Boris, ko ga je Fifi nekoč v mlajših, bolj zgoščenih letih vprašal za njegovo mnenje. »Aikido kot borilna veščina je nekje med gejevskim in pičkastim.«

Diana se je vedno zdrznila, ko jo je opomnil, da ni več humanističnega zrenja na svet.

»Rekli ti bodo, da moraš biti udarec. Da moraš biti pest. Da se moraš gibati kot udarec.« V tem je s svojo pestjo počasi zdrsnil vzdolž svoje čeljusti ter glavo počasi obrnil v vektorju udarca. Zraven je odprl ustnice v kvazi-imbecilno grimaso ter naredil zvok, ki je bil mešanica živalskega javkanja ter otroškega joka. »Bodi udarec my ass. Ko te nekdo užge po kepi, nimaš časa biti udarec. Če se boš ukvarjal s tem, da moraš biti pest, boš edina pest tista, ki pobira tvoje zobe s tal.«

Prejel je vojaško urjenje – indoktrinacijo – ki se ji je upiral z vso svojo trmo, da je na koncu vsrkal le veščine za preživetje in tisoč načinov za poškodovanje sočloveka. Dandanes je študiral na mornarski akademiji. »Starboard,« kakor so mu pravili, je bila slaba šala na njegov račun. Politično je bil tako daleč na levi, kolikor daleč se je leva raztezala in vedno se je prijetno razjezil, ko so ga imenovali z angloameriškim navtičnim izrazom za desno. Bil je velik in plečat, z najstniškim puhom na obrazu in tistim divjim pogledom človeka, ki

bi že na vrsto pri blagajni reagiral z napadom jeze, utelešenim kot spontano uničevanje vsega na dosegu roke.

Fifi je bil druge vrste car. Kljub temu da so ga klicali Fifi, kar se mu je vedno zdelo nadvse pasje ime – nekaj kar bi poimenoval bitje evolucijsko tako oddaljeno od volka, da je bilo taksonomsko resda še vedno zver, ampak prej glodavec, kakor mesojedec – je posvetil večji del svojega mladega življenja temu, da je v očeh svoje takojšnje družbene okolice bil tisto, čemur so anglofoni rekli »fucking badass«. Seveda je imel mehkejšo stran, stran, ki je v marihuanski omami iskala razsvetljenja v vzorcih na majicah, ampak večino svoje persone je ustvaril skladno z metodami atlantskih piratov osemnajstega stoletja. Pobiral je elemente nezaželenih kultur ter jih absorbiral, asimiliriral v svojo osebnost.

Njegovi lasje so bili mestoma prebarvani na agresivno hematovski odtenek rdeče, ki ga je pobral iz anti-fa pankovske kulture, puh njegove bradice pa je bil spleten v trde dreads. Njegove roke so bile prekrte s cyberpankovskimi tetovažami, z računalniškim vezjem in binarno pisavo ter kodnim črtovjem, kriptografskimi zapisi in zapletenimi oblikami matematične topologije. Oblačil se je v oblačila rastafarijanskega svečenika: v zeleno, rumeno in rdečo. THC in LSD sta bili cerkvi, v katerih je molil. Bil je drogeraški mojster svoje prijateljske skupine, guru zadevanja, psihedelični princ.

In v tistem trenutku je bil nejevoljen, ker se mu je počasi vračala čutečnost. Tej pa so ponavadi sledile višje možganske funkcije. Jako sitna reč na petkovi žurki.

»Torej predstavlja si nekaj besednega, kot nalila ti bom čistega vina ali 9/11,« je nadaljevala Diana, ki je v tistem trenutku, ko je bila razvlečena prek sedeža avtomobila, spominjala na nekaj prazgodovinskega, na nekaj preden so živa bitja razvila okostja. Sploh Fifiju se je zdelo, da je zavzela obliko sedeža.

»V redu ...« je zamomljal Fifi, ki je otipaval svoje telo, propriocepijsko ločeno od njegove možganovine, s policijsko natančnostjo, iskaje svoje škatlice s

tobakom, travo, filtri in papirjem za zvijanje. Za podlogo je uporabljal jugoslovanski denar, bankovec za 1000 dinarjev iz leta 1920, škrlaten in veličasten, s sv. Jurijem, ki s sulico kolje zmaja na eni strani ter kmeta z ralom in dvema voloma na drugi – kar je bil le še eden v nizu Dianinih dokazov, da so bila dvajseta daleč najbolj stilsko in sploh kul leta v človeški zgodovini.

»Pomenita, da ti bom povedala resnico in točno določen teroristični napad, ja?«

»Ja.«

»Napad, ki ga je zrežirala CIA!« se je oglasil Boris »Starboard« s prednjega sedeža, vseskozi cinik in skeptik, ki je sanjal o dneh Socialistične Federativne Republike Jugoslavije, o slovitem Tretjem svetu, ki je stalo nasproti jedrski blaznosti Oksidenta in Orienta.

»Ja, ja,« je nadaljevala Diana ter mimogrede pridržala Fifijev bankovec, »ti dve sekvenci pomenita eno točno določeno stvar, ja. Imata en pomen, ja? Pomen, ki ni nikakor povezan s pomeni besed nalivanje, čisto, vino, devet ali enajst. Ja?«

»Ja.«

»To je torej ena enota.«

»Super,« je zamomljal Fifi, ki ni dojel niti ene besede, ki jo je izrekla. Slišal je zvočne impulze, ki so potovali skozi dimno ozračje avtomobila, nasičeno s predihanim zrakom, smradom po cenenem pivu, vznemirjenim zaradi vibracij vožnje in pogovorov, in električni dražljaji so potovali skozi njegov živčni sistem do njegovih možganov. Sinapse so se vžgale. Ampak nekaj kemijskega mu ni dalo, da bi registriral, kar mu je govorila. In zato se je posvetil svojemu delu. Delu, ki ga je opravljal z budistično osredotočenostjo. Ustvarjal je bonsaj, suh in papirnat; mumificiran topiar. Zvijanje džointov je privzdignil v umetnost. V svojo mamilarsko ikebano.

»To je mlada veja jezikoslovja. In vedno dodajamo nove in nove koncepte, ja. Kaj če bomo nekoč dodali vse možne kombinacije besed. Vse izraze, vse možne permutacije. V en slovar. En slovar, ki bo zavzemal ves svet.«

»Ni preveč originalna ideja, se ti ne zdi?« se je oglasil Vlad in Diana mu je namenila pogled, ki se je tako približal svetopisemski jezi, kolikor že je brucka premogla božjega srda.

»Kaj?«

»Jorge Luis Borges,« je rekel, »del rigor de la ciencia. V njej opiše popolnoma isto stvar. Samo da ni slovar. Je knjižnica.«

»Ti bahava pizda,« je odvrnila Diana.

In to je bil konec pogovora, kajti v tistem trenutku je bilo konec Fifijevega zvijanja njegovega džointa, njegove cigaretne miniaturre. K življenju je prasn timer svoj vžigalnik s hipijevskim simbolom miru ter zanetil marihuano. Dim je napolnil njegova pljuča in ko je podal zvitek tobaka in marihuane proti Diani, so njene ustnice prenehale oblikovati zapleteno žaljivko v srbščini, ki je dotlej že prišla do spolnega občevanja psa s truplom njegove matere (»garjev pas ti jebe mrtvu majku, ti ...«).

»Saj ne bosta res naredila tega, kajne?« je vprašal Vlad, ko je džoint naposled zašel v njegove roke. Njegove glasilke so bile zategnjene, ko so hlapi trave polzeli čeznje.

»Meh,« Boris je zamahnil z roko, njegov glas pa je odzvanjal, kot da bi ob sekular pritiskal kamen, »model se bo uscal, preden se bo kar koli zgodilo. Saj veš kakšni so ti desničarski pizduni. Vsi samo govorijo, dokler imajo očka zraven, da jih ščiti s svojim denarjem in vplivom. Ko pa pride do akcije ... se userjejo.«

»Vseeno,« je skomignil Vlad ter še enkrat potegnil, zadržal dim v napetih pljučih, dokler mu solze niso privrele v oči, potem pa je izdihnil redek oblaček osiromašenega dima, »kaj če se bo komu strgalo? Krvna osveta ni hec.«

»Zato imam pa tebe, Vlad, in Fifija. Fif je morda zdajle zadet, ampak sem ga že videl, ko je bila sila. Model je mrcina. Ti pa če že ne znaš udariti, vsaj zgledaš, kot da si nek sifilitični psihič.«

»Hvala?« je Vlad žvečil svoj jezik. Napol užaljen. Napol polaskan. »Še vedno mi nisi razložil, kako sta ZDA in Sovjetska zveza povzročili padec Jugoslavije.«

Boris se je obrnil proti njemu ter otvoril svoj samogovor z istimi tremi besedami, kakor vedno: »Nafta, stari, nafta ...«

»Preklete dobra roba, stari,« se je nepričakovano zahahljala Diana, si odprla pločevinko piva, in je pol takoj zčila po svojem trupu.

»Skoraj smo tu,« se je oglasil Boris in Fifi je bil prepričan, da je bila to le ena od povedi, ki jih je izrekel naenkrat, druga izmed katerih je bila: »Vse gre nazaj do pisma, ki ga je Tito poslal Stalinu na večer, ko je umrl.«

Pokazal je proti staremu lesenemu mostu, obdanem s trdovratno podrastjo, ki je na koncu makadamske poti vodil proti travniku.

»Moment je dosegel krizo,« je dahnil Vlad, medtem ko se je Fifi zahihital, kakor bi človek pričakoval od najstnika med orgazmom.

Boris je ustavil avto na kosu peščene zemlje na oni strani mostu in družba je stopila iz avtomobila. Večer se je plazil prek neba in pod njim, sredi goličave, pa so stali njihovi sovražniki. Brezoblični oni. Wehrmacht njihovim zavezniškim silam. Demonske, škratovske sile, ki so stale nasproti njim, ki so bile vse, kar je pravično in dobro na ...

»Kassandra!« je vzkliknil Fifi ter objel hipijejsko dekle iz one družbe, ki je prišla bosa, brez modrca z džointom med prsti. »Kako si, stara?«

»Fifi, model, kaaaaaj?! Nisem te videla že ... Kaaaj? Diana, kako si postala lepa,« dekleti sta se objeli in trojica se je takoj usedla na tla. Kakor poznavalci psihedeličnega, izvedenci v vseh zadevah opijskih, conossieuri višjih mentalnih stanj so začeli primerjati svoje zbirke naravnih in sintetičnih metod omamljanja: nore gobice (psihociblin) in LSD, pejotl (meskalin), štiri različne sorte marihuane (večni klasik THC), Molly, X, mefedron (v resnici gnojilo za rože), et al.

Petero moških, ki so nekako nepremično obstali sredi travnika, med katerimi je v daljavi, kakor ločni kamen, kakor daljni Grenzstein, stala na pol razdrta koliba, so nekako zmedeno poskušali vzpostaviti svoje prekinjeno sovraštvo. Na oni strani je stal Borisov sovrag, visok plečat blondinec z obrazom, ki bi lahko bil čeden, če se ne bi ves čas pačil v grimasi, ki jo je gotovo vsak

večer vadal pred ogledalom, misleč, da je zastrašujoča in grozeča. Za njim sta stala suhljat mladenič, ki je bil videti kot komandos iz desetega bataljona, trd kot les in prav tako zabit; gledal je, kakor nekdo, ki mu je indoktrinacija iz repertoarja njegovih možganskih funkcij izbila vse, kar niso bili utelešeni odgovori na povelja »teci, meri, streljaj«. In tretji je bil možak, čigar obrazne poteze so brez pretiravanja spominjale na umetniške predstave prazgodovinskih ljudi. Njegovo čelo se je bočilo daleč nad njegovim širokim nosom, njegova čeljust je spominjala na nakovalo, za ozkim obrazom pa je imel cvetačna ušesa poblaznelega pretepača. Vsi so se potrudili, da so na svojih telesih nosili znamenja svoje veroizpovedi, domoljubja in pripadnosti konservativni stranki, da ni bilo nikakršne pomote, kakšna bi lahko bila njihova mnenja o aktualnem političnem dogajanju.

»Tole je super stvar,« se je zahahljala Kasandra, ko je Fifi na jezik položil droben košček pivniškega papirčka, na katerem je bil raztopljena kaplja dietilamida litergične kisline. V ozadju je peterica moških počela stvari, za katere je skupina najstnikov v prvem desetletju enaindvajsetega stoletja mislila, da so služile kot preludij v dvoboj – izmenjavali so si žaljivke.

Katalog profanega žargona, ki so se ga posluževali je sledeč:

Dobesedno kastriral te bom, ti mehkojedrni mamojebec.

Psica, končal te bom.

Najprej te bom prefukal, potem pa te bom pofukal s temle nožem.

Še nikoli se nisi srečal s trdokurčnežem, kakršen sem jaz.

Kri bo tekla, kot da sem ti vzel krancelj.

Fafal boš tale nož, da boš mislil, da si spet pri verouku.

Pokopal te bom, ti rdeča pizda.

»O moj bog, Fifi,« je vzkliknila Kasandra ter s svojo dlanjo, polno pogrizenih nohtov, zdrsnila vzdolž njegove roke, »se nisi ti ravno vrnil iz Amerike?«

»Yes, ma'am!« je vzkliknil v odgovor, kakor da žveči cigaro, medtem ko se je skušal udobno namestiti na svojo jakno, da bi lažje videl dvoboj. »How do you do!«

»Kje si bil? Mislim, v kateri zvezni državi?«

»V veliki državi Maryland,« je odvrnil Fifi in ji potem takoj skušal z zapletenimi gestami razložiti, kje točno sredi zmedene geografije severne Amerike je ležala Old Line State. Lahko bi ji povedal vse o Chesapeaku, Masonu in Dixonu ter zakaj med Marylandom in Delawarom obstaja najbolj nemogoče nagravžna meja, ampak v tistem trenutku so bile njegove misli povsem drugje.

»Ne boš verjela, kako dobro travo imajo,« je dejal.

»Ma ne!«

»Ma ja! Mi tukaj dobivamo nek plevel iz Bosne ali pa Afganistana, oni pa imajo farmacevtsko genetsko spremenjeno marihuano za prodajo v lekarnah. Prav posebej previdno jo gojijo v Kansasu ali Koloradu ali nekje. V Kaliforniji? V eni državi na K! To je najmehkejši, najbolj gladek, najbolj maslen high, ki si ga lahko predstavljaš. Neverjetno je. Prva dva tedna sem vsak večer končal pod mizo. Kolegica je študirala ekonomijo in lepega dne se je odločila, da bo postala dilerka. V treh tednih si je ustvarila bazo. Piškotarska kraljica.«

»Noro!«

»Mar ne?!« se je zarežal Fifi, »to je res obljubljena dežela, ti rečem. Greš h fakultetnemu zdravniku in mu malo pojamraš, da ti je slabo v življenju, pa takoj dobiš krasne drogice. Malo preden sem šel, so se dogajali izgredi v Baltimoru. Si slišala?«

»Ne,« zvenelo je kot vprašanje.

»Policisti so ubili tega črnca. Freddie Grey, se mi zdi, da je bil. In potem so ljudje pobesneli. Ogenj na ulicah, vse to. Ampak, ampak česar pa mediji niso poročali, je bilo to, da so najprej izropali lekarne. Bam! Poplava krasne kemije na ulicah. Res smo se imeli fino.«

»Kakšno življenje imaš,« je dahnila Kasandra in se spet dotaknila njegove roke, medtem pa je Diana skušala ugotoviti, kako bi si ogledala notranjost svojih očesnih duplin.

V tistem trenutku ni nihče opazil tega, ampak Boris »Starboard«, izurjen v štirih borilnih veščinah, je postal zaskrbljen. Vedel je, da imajo vsi trije mladci, ki so stali nasproti njega, neke vrste instrument, ki je bil izumljen in izdelan posebej z namenom, da prizadeje bolečino sočloveku. In vedel je, da je s Fifijem, ki je ravnokar zaužil LSD, in Vladom, tankočutnim študentom književnosti, resno v manjšini.

»Tole,« si je rekel, »je zjebano do nerazpoznavnosti.«

Zgodil se je trenutek ... no, morda se ni ravno »zgodil« v slovarskem pomenu besede, ampak za Fifija in njegove možgane, vložene v marinadi vsaj štirih različnih opojnih substanc, se je zgodil trenutek, ko se mu je zazdelo, da ni Fifi, ki je poleg Diane in Kasandre sedel na travniku ter opazoval svojega najboljšega prijatelja, kako je z vaškim rasistom odigral dvoboj v slogu krvene osvete. Zdelo se mu je, za trenutek, kakor da je sprehajalec iz devetnajstega stoletja; flaneour, ki je vkorakal v javno hišo, plačal za pipo polno opija ter prijetno družbo dveh kreolskih prsi. Nekje sredi njegovega tretjega opijskega transa ter četrtega orgazma, se je temu viktorijanskemu gentlemanu zazdelo, da se stoletje in pol po svojem času sprehaja po polju nekje v južni Evropi ter opazuje dvoboj. Dva mladeniča sta izvlekla svoje orožje. To nista bila salonarska sabljača, ne! Tisti, ki je bil privrženec Karla Marxa, je bil oborožen z avstrijskim bajonetom iz prve svetovne vojne (doma je imel zbirko umetelnega hladnega orožja in ko se je tistega večera odpravljal ven, se je odločal med filipinom – bil je zastrašujoč, res, še posebej v rokah človeka, ki ga zna vihteti in vrteti, vendar je imel prekratko rezilo – navajo ter dirkom), njegov nasprotnik pa je počastil pota ekstremnih desničarjev ter prišel oborožen s sodobnim vojaškim bajonetom z nerjavečim rezilom, ki se ga lahko brez tveganja uporabi za rezanje električne napeljave, kot civilno orožje ga je označevala poslikava na rezilu, ki je prikazovala modro elektriko in je spominjala na nekaj, kar bi pričakoval na snežni deski.

Opazoval je iz daljave. Z druge strani doline, od koder sta bila mladeniča videti kot drobni igrački, ki sta se poganjali druga proti drugi sredi travnate

praznine. Ni bilo slišati njunih krikov, ni bilo videti njune krvi. Le dvoje podobic. Majhnih. Nebistvenih. Ki sta udrihali druga po drugi.

Tema je izpustila Fifija iz svojih krempljev. Tema, ki je bila glasna, rjoveča, zvijajoča se. Tema njegove lobanje. Lobanje, v kateri je boleče odzvanjalo. Prejšnji večer je spolzel proč. Spolzka postrv v rokah njegovega spomina. Vzel si je nekaj trenutkov, da se je zbral, da je uredil svoje misli in čute. Ni prepoznal sobe, v kateri se je znašel, plakatov nenavadnih bendov na stenah, indijanskega lovilca sanj in turškega meduzinega očesa, ki sta visela nad njegovo glavo, lebdeča v prašnem zraku sobe, ki je žarel zlato v svetlobi jutranjega sonca.

Zdrznil se je in v tistem se je zaslišalo stokanje iz njegove desne. Počasi se je obrnil ter v svojem objemu zagledal Kasandro. Njeno lice in brada sta bila spolzka od sline, ki se je med spanjem cedila iz njenih ustnic, njeni lasje so bili razmršeni, njen vrat krastav in bel od njegove zasušene sperme.

Za trenutek je šovinistično čestital sam sebi, potem pa se je v mislih udaril v čeljust, saj je bil prejšnjega večera preveč zadet, da bi se spomnil seksa z njo.

V bistvu se ni spomnil ničesar. Le čudnega na pol izkrivljenega spomina na psihedelično blodnjo, polno rdečih kapelj, ki so polzele skozi temen zrak ter se razcvetele v zapletene mehndi vzorce; zračno slikanje z nesnovno heno. Spominjal se je zlatih bodal, hinduističnih phurb, Ganeševih orodji za uničevanje preprek, ki so izginjale v kričečem morju mesa, in ni vedel, kaj od teh razklanih rdečkastih spominov je bilo resnično, in kaj so bile le zadete sanje.

PREVODI

Giacomo Scotti (prevedla Mojca Petaros)

Živel sem

Živel sem v dveh domovinah,
z dvema domovinama.

Živel sem dvakrat,
z vonjem dveh zemljà,
z različnimi barvami neba,
z ljudmi mnogih jezikov.

Živel sem dvakrat
in bogato.

Kaj bi rekel, oče

Kaj bi rekel, oče, če bi bral
te pesmi?

Rekel bi: »Bolje bi bilo,
če bi vzel v roke motiko, če bi sejal
pšenico namesto besed.«

Kaj bi rekel, oče s kmetov,
pod metrom zemlje pokopan?
Ti ne bi rekel ničesar; a veter bi še
božal rože na vrtovih,
jaz pa bi se v tvoji zapuščeni hiši
rad vrnil k žitu, k zemlji,
ki si jo pognojil s svojim potom
in ki jo pogrešam.

Drugačen

Lahko menjam jezike, a glas

ohranja temno barvo

Juga in rdeče

krvi mojega očeta.

Tedaj me spet spoznajo za drugačnega,

nekateri mi to povejo.

»Čemu,« se takrat vprašam, »sem sejal?

In kam sem vrgel seme,

ki nima moje

barve, a je vendar sad

mojega življenja?»

Tudi ta vprašanja

bodo morda pozabljena.

B(R)LOG

LITERARNA LEKARNA

Dejan Štiglic

Kaj vse še lahko stopaš

»... težko je biti
sedanjost, ko si
konstantno v prihodnosti
ali jo opazuješ iz
preteklika.«

(pesem je objavljena v naši februarški številki, ki jo najdeš [tukaj](#))

Soditi o tem, kaj je pesnik želel z nekim verzom povedati, se mi je od nekdanj zdelo obskurno dejanje in celo dejanje skrunitve besedila. Pri prozi te razpoke med tekstom in življenjem nikoli nisem dojemala kot nekaj nelagodnega, pri poeziji pa se mi to nenehno dogaja. Sama ne morem biti on, niti ga ne poznam toliko, da bi znala soditi, kaj je bil povod za njegov resničen vtisek, morda konflikt, kaj ga muči, o čem premišljuje, kako naj potem vem, kam je usmerjena njegova misel. In to se mi je zazdelo tudi ob branju poezije Dejana Štiglica – midva nisva iz istega sveta ... Vendar ko sem njegovo ime vpisala v Googlov brskalnik, se je na prvem mestu pokazal opis, ki ga po vsej verjetnosti samoironično označuje za velikega čečkača, ki svetlobo obrača na glavo (v temo?), ki svoje laži samocenzurira v abstraktno, o tem nisem bila več tako prepričana. V tistem trenutku sem do njega začutila neko naklonjenost, ki se vzpostavi med dvema tujcema, ki se sama sredi noči najdeta v zapuščenem baru, v kozarcu išoč smisel

lastnega obstoja. Ko je misel nema in tiha, a tako prijetna, pomenljiva, povezujoča bližina.

A kaj, ko danes nisem več to, kar sem bila včeraj, niti to, kar kanim postati v prihodnosti in čeprav se na vse pretege želim osredotočiti na tukaj in zdaj, me preteklost bremeni in prihodnost se želi izmuzniti. Mantra sodobnega človeka, ki teži k izumljanju vedno boljše inačice samega sebe, ki časti čuječnost in mir išče v tem danem trenutku, ki ti ga nihče ne more vzeti, se ob branju Štigličeve pesmi sliši kot čista ironija. A avtor ponudi precej enostavno rešitev: »Prenehaj se truditi, o, sodobni človek, kajti trenutka ne boš nikoli ujel. Zato se raje prepusti toku življenja – naj te nosi, kamorkoli že, v vsakem primeru boš pristal na pravem kraju.«

Priznam, da so bile do lanskega leta literarne revije zame popolna neznanka, tujek, namenjen ozkemu zaprtemu krogu ljudi, ki jim je v neki skupnosti podobno mislečih dano zapisati misel, pesem, esej, zgodbo ... Ko pa sem bila s strani Bronislave Aubelj povabljen k ustvarjanju revije Knjigopis, se mi je svet literarnih revij prikazal v popolnoma drugačni luči. Seveda Knjigopis ni bil klasična literarna revija, ki bi objavljala nova avtorska dela – tako mladih, še razvijajočih se literatov, kot prekaljenih mačkov – vendar sem pri raziskovanju formatov teh revij doumela celotno razsežnost literarnega polja in pomen, ki ga imajo te revije za kritičen premislek ne samo o literaturi, kritiki in jeziku temveč tudi o družbi, politiki, skupnosti, kulturi nasploh. Nekakšen glas razuma in treznega pogleda v času senzacionalizma.

Blog Literarna lekarna je nastal v iskanju trdnega sidra, medtem ko me je življenje nezadržno vleklo v vrtinec, v katerem sem vedno bolj izgubljala občutek za sebe. Je plod razmišljanja o iskanju lastnega mesta v tem podivjanem svetu, ko si upam za trenutek ustaviti brez skrbi, da bi kar koli zamudila. Ko si za trenutek dovolim biti tukaj in zdaj, pokazati sebi, kje se

nahajam v tistem danem trenutku, ko mi vesolje na pot postavi neko zgodbo, preplet usod in življenj neznancev, v katerih najdem delček sebe. V tistem trenutku odvržem vse, kar sem dotlej bila, in hkrati se mi ne mudi postati nekaj, kar še nisem. Vzporedni svetovi, ki mi jih ponujajo knjige, me navdušujejo že od najzgodnejšega otroštva. Izkušnja branja v

najzgodnejših letih zagotovo obogati celotno človekovo življenje. Ko enkrat stopiš na vlak, ki vozi med platnicami, ne moreš več sestopiti. Če sem blog začela pisati zaradi sebe, je po treh letih ustvarjanja moja želja ta, da ljudje v zgodbah najdejo sebe. Branje ne samo da širi besedni zaklad in izboljšuje zmožnost pisanja, ampak nas predvsem uči, kako postati samozavesten in neodvisen, vodi k uspehu v prihodnosti, spodbuja domišljijo, povezuje ljudi in je sidro razuma v teh turbulentnih časih, v katerih živimo.

[Blog](#) — [Facebook](#) — [Instagram](#)

Štafetno palico predajam Tomažu Beštru, ki zna s svojimi Kon-teksti ustvariti prava mala vzporedna vesolja, v katerih se čas za trenutek ustavi.

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik IX, številka 2

(april 2020)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.